

ROZHOVOR S ROMANEM „BÉDOU“ LŽIČAŘEM

Roman Lžičař, kterému neřekne nikdo jinak než „Béda“, je ve svých 38 letech nejzkušenější z letních posil. Prošel Drnovicemi, Dědicemi, Vyškovem, Morkovicemi a posledních osm roků strávil v rakouském Poysbrunnu, kde byl obávaným kanonýrem. Více o jeho fotbalovém životě se dozvíte v tomto rozhovoru.

Po osmi letech strávených v Rakousku ses rozhodl vrátit domů a zakotvil jsi v Pustiměři. Určitě v tom hrála velkou roli osoba Pavla Holuba?

„Určitě ano. Známe se spolu už dlouho, moc si ho vážím, a když zavolał a já už věděl, že v Rakousku nebudu pokračovat, byla to pro mne jasná volba.“

Úvod soutěže nám vyšel výborně a po dvou kolech máme plný počet bodů. Ty sám jsi vstřelil v prvním utkání hned branku. Jaké jsou tedy tvoje první dojmy z působení v Pustiměři?

„Tak zatím je hodně brzy něco hodnotit. Je dobře, že máme dvě výhry a do dalších zápasů můžeme jít klidněji.“

Pavel Holub v minulém čísle bulletinu zmínil, že si tě během tvého angažmá v Drnovicích občas vytáhl jako nadějného dorostence trenér Stanislav Jarábek do přípravných utkání tehdy prvoligového družstva. I když je to více než dvacet let, jak na tuto zkušenost vzpomínáš a kteří hráči ti nejvíc utkvěli v paměti?

„Je to už dlouho, ale byly to parádní zážitky, potkávat se na stadionu jako mladý kluk s takovými hráči jako byli Kadlec, Šilhavý, Drulák, Kafka, Schindler a jiní. Mým vzorem býval tehdy Petr Veselý, protože hrával na stejném postu jako já.“

Posledních osm roků jsi strávil v rakouském SCU Poysbrunn/Falkenstein, což je na „cizince“ nevídaný příklad klubové věrnosti. V čem spatřuješ největší rozdíly mezi rakouským a českým fotbalem na této úrovni?

„Těžko na tohle odpovědět, ale myslím, že rakouský fotbal je ne o krok, ale o tři kroky před českým, pokud jde o zázemí. Další velký rozdíl na této úrovni, pokud jde o kvalitu hry, dělají cizinci, kterých je v každém mužstvu tři, čtyři nebi i pět, a to z naší nebo i slovenské 2. a 3. ligy.“

V Poysbrunnu jsi patřil k hlavním oporám mužstva, o čemž svědčí i parádní bilance 217 utkání a 152 gólů. Před dvěma týdny pro tebe připravili rozlučkový zápas a oficiálně se s tebou na vysoké úrovni rozloučili? Můžeš nám tuto událost blíže popsat?

„Rozlučka byla neuvěřitelná. Uspořádali pro mě zápas, do kterého jsem šel s kapitánskou páskou. Ještě před zápasem mi předali zarámovaný dres, sošku s věnováním a všichni se se mnou loučili. Po zápase jsme se dlouho do noci loučili znovu. Natočili o tom krátké video. Udělalo to na mě veliký dojem.“

Utkání nižších rakouských soutěží se většinou těší velké přízni fanoušků a pro tamní občany je fotbalový zápas společenská událost. Proč si myslíš, že u našich jižních sousedů dokážou jednotlivé kluby přitáhnout diváky více do hlediště?

„Ne vždy tomu tak je, ale když jsme hráli třeba derby s Poysdorfem, tak přišlo až 800 diváků. Nevím, čím to je, ale je fakt, že lidé si to tam víc užívají. Přijdou dřív, dají si víno, vydrží na stadionu i po zápase dlouho do noci.“

Je něco, co bys chtěl na závěr vzkázat pustiměřským fanouškům?

„Naším fanouškům bych chtěl vzkázat, ať jsou trpěliví, ne vždy se vše povede. Uděláme ale maximum pro to, aby po každém fotbalu odcházeli spokojeni.“

Děkuji za rozhovor a přeji hodně nejen sportovních úspěchů.

Vlastimil Smékal